

ЖИТНО ЗЕРНО

БР. 9

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА

1941

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е :

Д-ръ Ел. Р. К. * *
С. Д.
Боянъ Боевъ
П. М-въ

Какво ни трѣбва.
Пжтьтъ на Любовьта.
Космична музика.
Нѣщо отъ учението на Учителя за дишането.
Първото дешифриране на Нострадамусовата
система.

Д-ръ Ил. Стр.
Стрелецъ
Ек. М-ва
Ек. М-ва.
Дим. Ан-ва
S.

Физиология на поста.
По колелото на Зодияка. Скорпионъ.
Обичамъ есенята!
Стихове.
Скръбъ.
Не те чакамъ.

Отзиви, вести и книгописъ
Du Maître:

La Faim

S O M M A I R E

Dr. El. R. C. * *
S. D.
B. Boev
P. M-v

Ce qu'il nous faut.
La voie de l'Amour.
Musique cosmique.
De l'enseignement du Maître sur la respiration.
Le premier déchiffrement du système de
Nostradamus.

Dr. Il Str.
Sagittaire
Ek. M-va.
Ek. M-va.
D. An-va
S.

Physiologie du jeûne.
La Roue du Zodiaque. Scorpion.
J'aime l'automne!
Vers.
Douleur.

Echos, nouvelles et livres nouveaux.
Du Maître

* Je ne t'attends pas.
La Faim.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XV.

БР. 9

Какво ни трѣбва

Когато човѣкъ е недоволенъ отъ живота или отъ себе си, когато мисли, че това или онова му липсва, когато се счита беденъ, то нека погледне тѣлото си и види, колко богатства природата е вложила въ него, безъ той да ги оценява и използва. Може ли да се смѣта беденъ човѣкъ, който има здраво тѣло да работи, очи да гледа, уши да слуша, сърдце да обича? Има ли право да бжде недоволенъ човѣкъ, когато има здрави очи да вижда красотата въ природата? На каква цена човѣкъ би продалъ очитѣ си, съ какво богатство би ги замѣнилъ? Нима човѣкъ има право да бжде недоволенъ, когато има възможностъ да слуша пѣненето на птицитѣ, пѣсенята на водитѣ, или разумния говоръ на човѣка? Нима може да бжде недоволенъ човѣкъ, когато самъ изкаже речъ, съ която може да се разбере съ подобнитѣ си, или въ пѣсень да изрази своята радостъ или скръбъ? Беденъ ли е човѣкъ, чиито рѣще сж така разумно създадени и приспособени за всѣка работа? Той има най-доброто тѣло, което природата е създала на земята, може да се движи, да опитва хиляди блага, създадени за него, може самъ да работи и твори. Човѣкъ трѣбва да съзнава, че има тѣло, което струва много повече отъ всички други тѣла на земята, да не гледа съ пренебрежение на него, но да го оценява. Нѣкой казва: Кога ще се освободя отъ това тѣло, да ида въ другия свѣтъ. Но и въ другия свѣтъ човѣкъ трѣбва да има тѣло. Безъ тѣло не можемъ да се явимъ предъ Бога. Трѣбва да имаме очи да Го видимъ, уши да чуемъ гласа Му и уста да Му говоримъ. Ако съвременнитѣ хора не виждатъ Господа, то се дължи на това, че тѣ сж слѣпи. На тѣзи, които ни казватъ: Докажете ни, че Господъ сжествува, ще кажемъ: На слѣпи хора това не може да се докаже. Трѣбва да иматъ очи да Го видятъ.

Ние не оценяваме живота, който ни е даденъ. Въ човѣка нѣма съгласие между ума и сърдцето. Умътъ и сърдцето воюватъ, тѣ нѣматъ единъ и сжщъ сиремежъ — умътъ търси красотата, сърдцето търси удоволствието и развлечението. Когато умътъ и сърдцето започнатъ да служатъ на единъ принципъ, ще настане съгласие помежду имъ. Любавта трѣбва да имъ бжде ржководно начало. Ученитѣ хора казватъ, че при гнѣвно състояние въ човѣка умиратъ милиони клетки. Трѣбва да ува-

жаваме тѣлото, сърдцето си, ума си. Да не покваряме ума си съ нечисти мисли, сърдцето си — съ нечисти чувства и да пазимъ тѣлото си чисто.

Човѣкъ не оценява даденитѣ му богатства. Той има глава и не мисли, защо му е дадена. По нѣкой пѣтъ се чуди, защо природата въ такава малка глава е вложила толкова много работи. Най-ценнитѣ богатства се помѣщаватъ въ главата. Тамъ се намиратъ висшитѣ сътвита, мозъкътъ, чрезъ който се изразява разумността въ човѣка.

Сърдцето е най-чудната машина, която день и нощъ работи презъ 50, 70, 90 и 120 години и при това сама се обновява и поправя. Нѣма машина въ свѣта, която да издържа толкозъ трудъ и работа, както човѣшкото сърдце. За 120 години тая машина изхвърля около 300 хил. тона кръвъ — цѣло езеро. Смѣшни сж човѣшкитѣ понятия за сърдцето, когато нѣкой казва: Ще ми се пукне сърдцето. То е толкозъ гѣвкаво, че нищо не може да го скжса. Често казватъ, че нѣкой страда отъ сърдечна болестъ. Такава болестъ въ свѣта не сжществува. Сърдцето е такъвъ голѣмъ свѣтъ, че болестъ не го хваща. Отъ гледището, отъ което ние разглеждаме сърдцето като органъ, чрезъ който се предава ритмътъ на вселената въ човѣка или органъ, чрезъ който пулсира животътъ на цѣлото, невъзможно е да заболѣе сърдцето. Хората сж оцапали сърдцето, но то е толкозъ ценно, че Господъ казва: „Сине мой, дай си сърдцето“, не казва: Дай си ума.

Богатствата, които ни сж дадени отъ природата, освенъ че трѣбва да ги оценимъ, но трѣбва да ги развиемъ, да ги обработимъ и да се ползуваме отъ тѣхъ. Ние на земята ще обработимъ нашитѣ тѣла, ще пресъздадемъ материята, отъ която сж направени, за да създадемъ свѣтли тѣла. Единъ човѣкъ, който живѣе 120 години на земята, трѣбва така да пресъздаде тѣлото си, че всѣки, като го погледне, да каже: Този човѣкъ е живѣлъ по Бога. Каквото мисли, каквото чувствува, както живѣе и работи човѣкъ, всичко това се отпечатва на тѣлото. Той е скулпторъ, който вае тѣлото си. Ако удря майсторски, т. е. ако работи разумно и живѣе разумно, ще извае едно хубаво тѣло, съ хубава глава, съ хубави рамене, рѣце и крака. Ако не е работилъ майсторски, отъ ударитѣ може да разруши тѣлото си и то да прилича на развалина. Това показва, че не е живѣлъ разумно и не е работилъ разумно. Ако ние безпредметно разрушаваме нашитѣ тѣла, ние не сме отъ разумнитѣ хора. Всичкитѣ болести, отъ които страдаме, говорятъ противъ насъ. Нечистата кръвъ, съ която хората сж се покварили, говори противъ насъ. Мжтнитѣ очи, лошиятъ цвѣтъ на кожата, всичко това говори противъ насъ. Къмъ тѣлото си ще имаме свещено отношение. Така чисто да пазимъ тѣлото си, че отъ него да излиза ухание.

Човѣкъ трѣбва да живѣе така, че да съзнава благородството на духа си, да съзнава достойнството на душата, достойнството на ума и сърдцето и да съзнава, че живѣе въ тѣло, което е по-хубаво отъ всички други тѣла. Въ Божествения свѣтъ човѣшката душа представя отворенъ цвѣтъ, на чието ухание се радватъ най-напредналитѣ сжщества. Духътъ е най-мощното въ човѣка. Той е велика сила, чийто плодъ е любовта. Докато човѣкъ не приеме и не прояви любовта, духътъ не може да се изяви.

Да приеме човѣкъ любовта, за да стане подобенъ на Тоя, който го създалъ. Да прояви любовта, за да бже направенъ по образъ и подобие на своя Създателъ.

Д-ръ Е. Р. К.

Изъ учението на Учителя за Любовта

Приложение на Любовта

III

Пътът на Любовта

Въ тази глава, която означаваме като „Пътът на Любовта,“ включваме всички ония мисли и схващания на Учителя, които ни посочватъ възходния път на човѣка, далъ широко мѣсто въ себе си на Любовта. Въ тази глава вмѣстваме ония мисли на Учителя, които показватъ новитѣ форми — индивидуални и обществени, — въ които се излива Любовта въ своя възходенъ път — въ онзи път, който води човѣка до единение съ цѣлия космосъ.

Поради своето особено естество, тази глава не може да бѣде пълна. Тя ще засѣгне само откъслечни мисли и проблеми. Причината е, че върху новия път на човѣка — върху новитѣ форми, въ които ще се излѣе Любовта, Учителътъ е говорилъ сравнително малко и тепърва може да се очаква да говори повече по тия въпроси, тъй важни и интересни въ развитието на човѣка на земята. Пъкъ може би по тия въпроси и не трѣбва много да се говори. Този, който е тръгналъ по пътя на Любовта, който живѣе и прилага Любовта, той ще намѣри лесно новитѣ форми, въ които се излива Тя.

Така, въ възходния път на човѣка къмъ съвършенство, най-важното се явява

Разбирането и познаването на Любовта.

Учителътъ въ книгата си „Езикътъ на Любовта“ (13) изказва следнитѣ мисли по този въпросъ:

„Любовта може да бѣде разбрана първо отъ сърдцето. То не се подкупва, нито се лъже.

Човѣкъ може да види Бога само чрезъ своитѣ свѣтли мисли, чрезъ добритѣ чувства, чрезъ своитѣ благородни постѣпки.

Когато човѣкъ загуби всичко, когато остане безъ въздухъ, тогава ще разбере, какво нѣщо е любовта.

Въ послушанието къмъ Любовта седи разрешението на всички въпроси.

Духътъ е разумното, мощното начало, което въвежда човѣка въ Царството Божие. Духътъ дава най-великото на човѣка. — Плодътъ на Духа е Любовта. Ако човѣкъ не се храни съ плода на Духа, не може да се домогне до тайнитѣ на Царството Божие.

Хранете се съ Любовта, за да станете слуги и господари на себе си. Тогава ще станете слуги и синове на Бога (13).

Само чрезъ Любовта можемъ да познаемъ Бога (6).

Познаването на Бога е познаване на Любовта. Който познае Любовта, познава Бога (10).

Познаването на Любовта ражда безсмъртието (14).

Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ онази Любовь, която дава полета на ангелитѣ“.

Въ други беседи на Учителя намираме още и следните мисли по този въпрос:

„Човѣкъ трѣбва да има онази велика Любовь, която въодушевява (1).

Всѣки човѣкъ трѣбва да мине презъ коренитѣ, което значи презъ Любовьта като стремежъ, презъ клонитѣ — презъ Любовьта като чувство, презъ цвѣта — силата на Любовьта и да опита плода, което ще рече да мине презъ Любовьта като принципъ. Плодътъ на Любовьта дава на човѣка смисълъ. Въ него е безсмъртието.

Любовта може да се разбере, само когато човѣкъ разбере своето сърдце, — когато разбере елементитѣ и силитѣ, които се криятъ въ него, когато разбере чувствата — елементитѣ и способноститѣ на ума, само когато разбере стремежитѣ и силитѣ на Духа.

Всѣки може да познае по биенето на сърдцето, каква е неговата Любовь. Пулсътъ на сърдцето е тактътъ на Любовьта. Престане ли човѣкъ да люби, спира и сърдцето. Умразата създава сърдцебиене.

Влѣзте въ вашето сърдце, въ вашитѣ чувства, въ силата на принципитѣ на Любовьта, регулирайте ги и ще изпитате радостта, която светиитѣ и праведнитѣ сж изпитвали.

Не търсете Бога въ небето, но както детето търси майка си, както цвѣтята—земята. Спуснете корени дълбоко, влѣзте въ материалния свѣтъ. Следъ това ще се поляризирате и тръгнете нагоре (2).

Чрезъ познаването на Бога човѣкъ добива онзи животъ, който го прави свободенъ.

Ние познаваме, че „Богъ е Любовь“, чрезъ живота, който ни е даденъ.

Божествената Любовь е свещената кана, на която е поставенъ животътъ на всички сжщества. Върху тази кана можете да градите своето бъдеще.

За да види човѣкъ, какъ работи законътъ на Любовьта, трѣбва да се подчинява доброволно на волята Божия.

Като благодарите за всичко, което ви се случва въ живота, ще познаете Бога въ великото и въ малкото, което ще рече — въ Неговата сжщина.

Предназначението на човѣка седи въ придобиване разумната Любовь. Тя обединява нѣщата (7).

Любовта е необходимо условие въ живота.

За да има правилни мисли, човѣкъ трѣбва да тури Любовьта като основа на своя умъ (8).

Съвременнитѣ хора търсятъ Любовьта по механиченъ начинъ. Божествената Любовь е сжщественото за всѣки човѣкъ.

За да разбере Любовьта, важно за човѣка е да живѣе въ нея и я изявява въ пълнота. Безъ познанието на Божествената Любовь човѣкъ не може да има никакви постижения (11).“

Ето нѣколко други мѣрки за разбиране и познаване Любовьта:

„Всѣка Любовь, която повдига човѣка, е отъ Бога. Безлюбието съсипва, унищожава човѣка.

Любовта се проявява както въ даване, така и въ взимане.

Божествена Любовь е тази, при която човѣкъ като дава, се повдига. Тя изисква отъ човѣка искреностъ и чистота. Въ нея нѣма претягване.

Истинската Любов не прави разлика между съществата — между хора, животни и др.

За да разберете Бога, мислете за Него като за нѣщо цѣло, като единство на всичко (12).

За да намѣримъ Бога, трѣбва да обичаме всичко, което Той е създалъ. Това значи да обичаме самия Богъ.

Иска ли човѣкъ да разбере Любовта, да отиде при децата. Само тѣ могатъ да кажатъ, какво нѣщо е Любовта. Казано другояче: за да разбере човѣкъ Любовта, трѣбва да живѣе въ чистота. Затова е казано въ Писанието: Само чиститѣ по сърдце ще видятъ Бога. Това ще рече, само чиститѣ по сърдце ще познаятъ Любовта. Който познае и разбира Любовта, той живѣе въ рай. А дето се проявява Любовта, тамъ е Богъ. Затова мѣстото на тази проява е свещено.

Любовта прилича на море, което нищо не може да опетни.

За да научите нѣщо за Любовта, трѣбва да отидете при Бога (14)“.

Разбирането и познаването на Любовта въ развитието на човѣка, което е предпоставка за развитието на обществата, е най-важната стѣпка въ възходния пътъ. Човѣкъ трѣбва да е убеденъ, че задъ себе си има най-здравата опора въ живота — Първопричината, Бога. Само живата връзка между човѣка и Бога — Любовта, е въ състояние да осмисли живота му, да разреши всичкитѣ противоречия въ живота и да му даде всичкитѣ творчески възможности. Първото стѣпало въ тази еволютивна лестница е разбирането, познаването на Любовта. Учителътъ ни дава голѣмо богатство и по този въпросъ. За него това разбиране на Любовта не е една философска абстракция. То е близко до човѣка. То почва отъ самия човѣкъ. Затова Учителътъ казва, че „Любовта може да бѣде разбрана първо отъ сърдцето, което нито се подкупва, нито се лъже“. И по нататѣкъ Той изяснява, че Бога можемъ да видимъ, което ще рече, да се свържемъ съ Любовта, „само чрезъ своитѣ свѣтли мисли, чрезъ добритѣ чувства, чрезъ своитѣ благородни постѣпки“. Отъ тука може да направимъ извода, че разбирането на Любовта и Бога е процесъ, който става вътре въ насъ и върви напредъ заедно съ извисяването на нашето вътрешно „азъ“ — заедно съ просвѣтяването на нашитѣ мисли, облагородяването на чувствата и постѣпкитѣ. Затова Учителътъ дава и тази мѣрка — човѣкъ може да познае, каква е неговата Любов, по биенето на сърдцето. „Пулсътъ на сърдцето е тактътъ на Любовта“ и „когато човѣкъ престане да люби, спира и сърдцето“. Въ регулирането на чувствата, въ регулирането на силитѣ и способноститѣ на ума, въ разбирането стремежитѣ и силитѣ на Духа се крие тайната за разбирането на Любовта, която — споредъ думитѣ на Учителя — седи „въ изпитване радостта, „която светитѣ и праведнитѣ сж изпитвали“.

Човѣкъ трѣбва да стигне въ своя пътъ дотамъ, че да се „храни съ плода на Духа“ или „плода на Любовта“. Това е възможно, като мине презъ коренитѣ, значи да опита Любовта въ сърдцето си като стремежъ, да мине презъ клонетѣ — да опита Любовта като чувство, като сили и способности на ума, следъ това да мине презъ цѣта, въ който е силата на Любовта и тогава ще стигне до „плода на Любовта“.

Като се храни съ него, ще разбере Любовта, ще стане „слуга и господарь на себе си“, ще познае Първопричината.

Ето и друга мърка, която ни дава Учителят за познаването на Любовта: „Като загуби човѣкъ всичко, казва Той, като остане безъ въздухъ, тогава ще разбере какво нѣщо е Любовта“. „Като загуби човѣкъ всичко“ , ето една жива мърка — като разбере безсмислието, условността и неустойчивостта на всичко, съ което човѣкъ се е обкрѣжилъ, тогава ще разбере Любовта, която прави живота на човѣка свободенъ и му дава безсмъртието. Но ето още една мърка за разбиране на Любовта: „Тя дава полета на ангелитѣ, тя въодушевява“, затова „човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ тази Любов“. Една мърка за духовната издигнатост на човѣка е полетѣтъ на неговата мисль, на неговитѣ чувства. Човѣкъ съ такъвъ полетъ — полета на ангелитѣ, преизпълненъ отъ въодушевление, преизпълненъ отъ възторгъ, постига всичко въ своя животъ, защото той е преизпълненъ отъ Любов.

Защото върху тази „свещена канара“, която е Любовта, човѣкъ „може да гради своето бждеще“.

Човѣкъ не трѣбва да търси Любовта, Бога нѣкъде далечъ „на небето“, както казва Учителят. Той трѣбва да стори това, както детето търси майка си, както цвѣтата — земята“. Това ще рече, когато човѣкъ е съ здрави корени въ свѣта — сиречь, съ трезвъ погледъ и усѣтъ за свѣта и материалното,—да се „поляризира въ себе си и трѣгне нагоре“. Бихме се запитали: на кжде? — Къмъ майката, която е опора на детето, къмъ слънцето, което е живота за цвѣтето, пуснало дълбоко корени въ земята. По този начинъ човѣкъ ще се освободи отъ онзи „механиченъ начинъ, чрезъ който хората търсятъ Любовта“. А „Любовта е същественото за всѣки човѣкъ“.

Ние сме предразположени да търсимъ и да мислимъ, че познаването на Бога седи въ голѣми работи и усилия. Въ сжщностъ, споредъ Учителя, основата на познанието на Бога, на Любовта седи въ една проста дума: благодарностъ. Затова Той казва: „Като благодарите за всичко, което ви се случва въ живота, ще познаете Бога въ великото и въ малкото — въ Неговата Сжщина“. „Като благодарите“ за всичко. Това е нагледъ толкова лесно! А въ сжщностъ, нѣма по-трудно нѣщо въ живота отъ това, човѣкъ да благодари, да благодари съ чисто сърдце, безъ зла умисль, да благодари и за всичкитѣ злини и нещастия, които го постигатъ, така, както благодари, когато го постига добро и надъ него се излива благословение. Тогава той има една жива опора, това е Вселюбещиятъ, въ Когото нѣма зло. Да благодаришъ, когато те е постигнало зло, при всички условия на живота, това показва, че си позналъ Любовта и тя е твоя опора въ живота, защото въ нея е доброто и щастieto.

Накрай — тайната за разбирането на Любовта седи въ чистотата на сърдцето. Затова е казано въ Писанието: „Само чиститѣ по сърдце ще видятъ Бога“. Учителятъ изказва тази мисль така: „Само чиститѣ по сърдце ще познаятъ Любовта“. И иска ли човѣкъ „да научи нѣщо за Любовта, трѣбва да отиде при Бога“. А Богъ е въ насъ. Отъ самитѣ насъ започва и въ самитѣ насъ — въ чистотата на нашето сърдце — е разбирането на Любовта, разбирането на Първопричината, въ която е животътъ и въ която всичко е свещено и съвършено.

Въ пѣтя на човѣка следъ разбирането и познаването идва

Придобиването на Любовта

Съ придобиването на Любовта се завършва единъ цикълъ отъ развитието на човѣка на земята. Въ придобиването на Любовта е върховниятъ моментъ отъ приложението ѝ въ живота. Придобиването на Любовта се изразява въ нѣколко степени на развитието.

За да отвори пѣтъ въ себе си на Любовта, за да може да я придобие, човѣкъ трѣбва да се роди изново. Не напразно е казано въ Писанието: „Ако не се родите изново, нѣма да видите Царството Божие“.

Въ „Степени на съзнанието“ (10) Учителътъ казва:

„Събуждането на Любовта съпада съ момента на новораждането на човѣка. Тогава човѣкъ добива вѣченъ животъ. Това е най-великиятъ моментъ въ живота“.

Въ беседата „Родени изново“ (6) намираме между многото, следнитѣ интересни за насъ мисли:

„Едно отъ условията да видите Царството Божие е да се родите изново.“

За да се роди човѣкъ изново, непременно трѣбва да се свърже съ Божествения Духъ.

Да се родимъ изново, да видимъ Царството Божие и да влѣземъ да живѣемъ въ Него, въ това е бждещето на човѣчеството, тамъ е дълбокиятъ смисълъ на живота“.

А ето какво значи да се роди човѣкъ: Въ беседата „Рождението“ (17) — III Серия — Сила и Животъ, Учителътъ казва: „Роди се“, това е най-ободрителната дума въ живота на земята. Раждането съдържа възвишеното, мощното и силното, което подтиква цѣлото човѣчество къмъ съвършенство“.

Въ своитѣ безброй много беседи Учителътъ е говорилъ достатъчно много върху новораждането. Нашата целъ не е да предадемъ тукъ всичко това. Изнесенитѣ мисли сж достатъчни, за да покажатъ, че новораждането е първата крачка въ пѣтя за придобиването на Любовта и живота въ нея, което значи да видимъ и да влѣземъ да живѣемъ въ Царството Божие. А въ това е бждещето на човѣчеството, въ това е дълбокиятъ смисълъ на живота — възвишеното, мощното и силното, което води къмъ съвършенство.

Животътъ въ Любовта следъ новораждането се изявява, да се изразимъ така по недостатъкъ на думи, въ служба — служба на Бога, служба на самата Любов. Учителътъ е говорилъ на много мѣста и отъ най-различно гледище върху служенето, специално върху служенето на Първопричината. Тази тема би била единъ красивъ обектъ за специално разглеждане. Тукъ ще процитуваме само една мисълъ отъ Учителя върху този въпросъ. Въ беседата „Прояви и постижения на Любовта“ (12) Той казва:

„Всѣки трѣбва да служи на Бога по вжтрешенъ нѣтъ. като децата“.

Тази мисълъ на Учителя е твърде характерна — всѣки трѣбва да служи на Бога като децата; явно е, въ чистота — — — —

Разбирането на Любовта ни води към новораждане и служба. Тя сж необходимитѣ вътрешни условия за придобиване на Любовта. Много други фактори още съдействуватъ за придобиването на Любовта — въ това число знанието, музиката, красотата и други, а най-важнитѣ отъ всички блага сж страданията. Ето какво казва Учителътъ по тѣзи въпроси:

„Любовта трѣбва да изпълни човѣшкия духъ, да се прояви пълно, съвършено, безгранично въ човѣшката душа. Да пребжда въ сърдцето по сжщина и съдържание. Да действа въ ума като съкровена сила. Тя трѣбва да проникне навсѣкжде у него, въ най-малкитѣ гънки на неговата душа, за да го преобрази (3).

Човѣкъ трѣбва винаги да даде предимство на Божественото въ себе си, за да се пробуди въ него Любовта (10).

Задачата на всѣки човѣкъ е да дойде до вътрешната, мистичната страна на Любовта.

Любовта само се опитва, за нея не се говори (11).

Любовта се изпитва въ живота, не на думи (14).

Само възвишената и чиста поезия и музика могатъ да изразятъ донѣкжде Любовта на човѣка.

Красивото въ живота седи въ общението съ Бога на Любовта (6).

Само чрезъ Любовта къмъ Бога придобивате истинско знание. Любовта предшествува знанието (14).

Всѣко знание, придобито и приложено безъ Любовь, не може да устои, то е временно, преходно, осждено на смъртъ. Истинското знание е безсмъртно, както е безсмъртна човѣшката душа (13).

Казватъ, че „знанието възгордява.“ — Знание безъ Любовь възгордява, а знание съ Любовь облагородява (2).

Любовта иде чрезъ страданията. За да придобие Любовта, човѣкъ трѣбва преди всичко да се ограничи, което значи да даде нѣщо свещено отъ себе си.

Христосъ казва: „Азъ дойдохъ между хората, за да имъ дамъ животъ и то преизобилно.“

Най-свещеното нѣщо е животътъ.

Ако Любовта посети човѣка, безъ да се е очистилъ, не може да се освободи отъ злото. За да се изчисти, човѣкъ ще мине презъ страдания (14).

Който разбира закона на страданието, ще придобие богатата на Любовта. Безъ страдания нѣма развитие. Страданието е пжтъ за освобождение, за спасение. Пжтътъ на страданията е неизбѣженъ. Всѣки самъ трѣбва да го извърви. Единствениятъ пжтъ за влизане на човѣка въ свѣта на Любовта е пжтътъ на страданието. Първата половина на пжтя е страданието, а втората половина на пжтя е Любовта.

Вдигнете кръста и благодарете на Бога, че ви е удостоилъ съ страдания. За да станете велики хора, да се наричате чада Божии, вие трѣбва да минете презъ страданията като пжтъ къмъ Любовта. Другъ пжтъ къмъ Любовта освенъ страданията не съществува (18, Ценната дума, Утринни слова — 1941 г.).

Тия мисли на Учителя недвусмислено ни показватъ, че за да се преобрази човѣкъ, трѣбва да придобие Любовта и тя да проникне навсѣкжде въ него. За да я придобие, трѣбва да мине по пътя на страданията, като единственъ пътъ къмъ Любовта. Безспорно, Учителътъ не мисли за ония страдания, които човѣкъ изживява съ непробудено съзнание и които оставятъ човѣка да живѣе въ вѣчно недоволство. Тия страдания не издигатъ човѣка. Само ония страдания, които посрѣща съ дълбокъ вътрешенъ миръ и благодарностъ, просвѣтяватъ човѣка и го преизпълватъ съ Любовъ. Защото „само когато човѣкъ даде предимство на Божественото въ себе си, тогава се пробужда въ него Любовта“. И Любовта на този, който я е придобилъ, се познава не отъ думитѣ му, но тя се изпитва чрезъ неговия животъ, който е чистъ и съвършенъ. Защото страданията очистватъ човѣка отъ всѣко зло, за да може да дойде въ него Любовта. А присѣтствието ѝ може да се „изрази до нѣкъде само отъ чистата и възвишена поезия и музика“. Придобиването на Любовта и превъзможването на страданията събуждатъ въ човѣка красивото, което седи въ общението съ самия Богъ на Любовта. Отъ това общение, отъ Любовта къмъ Бога, човѣкъ добива истинското знание, което е безсмъртно.

И тъй, придобиването на Любовта е животъ въ съвършенство, а „Любовта е надъ всѣко съвършенство“. Този процесъ на придобиване Любовта въ живота на човѣка е единъ — въ земенъ езикъ казано — вѣченъ процесъ на развитието, въ който се завършва единъ земенъ кръгъ — освобождаване отъ земнитѣ условности и ограничения.

Като живѣе въ Любовта, човѣкъ върви по пътя на успѣха и творчеството. Въ това творчество той стига до новия животъ, основитѣ на който сж въ „новото учение“,—него Учителътъ възвестява неуморно на днешното човѣчество. Въ него, въ това „ново учение“ е завършекътъ на една положителна земна еволюция и раждането на една *нова култура*.

По тия въпроси ще изнесемъ нѣкои най-сжществени мисли отъ Учителя:

„За да успѣва човѣкъ въ живота, Любовта трѣбва да бжде съвършена, безъ никакви ограничения. Съ това, задачата на всѣки човѣкъ е да помогне на себе си, да се издигне. По този начинъ да помогне и на цѣлото човѣчество (12). Тогава ще дойде до вътрешната, мистичната страна на Любовта (14).

Магическата сила на Любовта произвежда велики резултати (14). Предъ Любовта злото и престѣплението се стопяватъ. Работата съ Любовъ всѣкога се увѣнчава съ добри резултати (10).

Който вѣрва въ Любовта, чертае своето бъдеще. Всѣки домъ основанъ на Любовта, успѣва (13).

Жертвата не е още Любовъ. Тя е само примирение, тя е изкупление (5).

Любовта е процесъ на възрастване. Да любимъ, значи да живѣемъ (5). А сжщността на живота е да влѣземъ въ хармония съ него (1).

Любовта къмъ Бога разрешава всички мъжнотии. Щомъ обикнешъ Бога, въ душата ще настане миръ, а въ сърдцето ти — пълнота.

Любовта и служенето носятъ изобилие въ живота. Който носи Любовта въ себе си, той е богатъ. А за да имате успѣхъ въ живота си, разчитайте само на настоящето. Щастието се крие въ настоящето. Въ настоящето работи Любовта (18).

Само чрезъ Любовта човѣкъ може да разбере отношенията, които съществуватъ между физическия, духовния и Божествения свѣтъ, както и смисъла на цѣлокупния животъ.

Плодоветъ на душата узрѣватъ само подъ лжчитѣ на Слънцето на Любовта.

Хората умиратъ отъ безлюбие. Любовта е по-силна отъ смъртта. Тя носи безсмъртие. Който люби, не умира.

Спасението на човѣка зависи изключително отъ Любовта.

Щастието на човѣка зависи пакъ отъ нея.

Въ щастието, което е преизпълване отъ Любовъ, човѣкъ чува гласа на всички същества и чувствува пулса на общия животъ (3).

А Любовта започва отъ малкото. Човѣкъ трѣбва да обича, да люби първия лжчъ, който е влѣзълъ въ окоето му, първия лжчъ, който влѣзе въ ума му, първия лжчъ, който влѣзе въ душата, първия лжчъ, който внесе радостта (6).

Най-после, въ творческия пжтъ на човѣка „Любовта е паспортътъ за връщане въ рай. Безъ Любовъ никой не може да се върне въ рай“. (изъ Беседата отъ 9. I. 1938 г.).

Ето нѣколко съществени мисли отъ Учителя върху новата култура и новото учение:

„Божествената Любовъ ще бжде основа на бждещата култура. Върху нея ще се въздигне Царството Божие, а учението на Христа ще се въдвори като учение на любовта (6).

Като поставите въ ума си Великото Начало като идеалъ въ своя животъ, новата култура ще дойде (8).

Сжщината на новото учение сж Любовта и Мждростта (1).

Когато човѣкъ проявява Любовта въ тритѣ свѣта — въ физическия, въ духовния и въ Божествения, — въ това е новото учение. Тогава човѣкъ може да се нарече гражданинъ на Царството Божие (14). А вѣчниятъ животъ седи въ това да се свържете съ надеждата, вѣрата и Любовта (13).

Свържете правилно човѣшката Любовъ съ Божията и Божията Любовъ съ човѣшката, да се образува колелото на живота. Въ това седи новото учение (14).

И тъй, споредъ Учителя всѣки успѣхъ и творчество, което значи истинския животъ, седи въ Любовта. Само когато човѣкъ е придобилъ Любовта, може да преобрази себе си и свѣта. Въ нея е спасението и щастието, въ нея е новата култура и новото учение, чийто неуморенъ, истински вестителъ и творецъ е Учителътъ.

* * *

Съ тази трета глава отъ приложението на Любовта, която означихме като „Пжтъ на Любовта“, ние завършихме изложението върху учението на Учителя за Любовта.

Безспорно, далечъ сме отъ мисълта, че съ направеното е изчерпано всичко, което Учителътъ е казалъ и има още да каже върху Любовта. Той е единъ неизчерпаемъ, вѣченъ изворъ, както е вѣчна самата Любовъ. Систематизирането на материала е направено по естественъ генетиченъ пжтъ — систематизацията произлиза отъ самия материалъ. Направено е това, което самиятъ материалъ позволяваше. Избѣгнато е да се създаватъ малки и дребни отдѣли и подѣления.

Преди да сложимъ точката на завършека на тази студия, желали бихме да изтъкнемъ една интересна особеностъ въ еволюцията на Словото на Учителя за Любовта. Прави впечатление при проследяване на беседитѣ, че Учителътъ е говорилъ първоначално най-вече върху естеството, сжщността и нѣкои особености отъ проявитѣ на Любовта. Много по-късно—следъ десетъ, петнадесетъ години, а и въ настояще време Той говори повече върху качествата и приложението на Любовта. Въ този интересенъ ходъ на Словото искаме да схванемъ една дълбока замисль, важна за развитието на ученицитѣ на новото учение. На първо време Учителътъ запознава ученицитѣ съ сжщността и проявитѣ на Любовта. Съ това Той ги извисява до небето, запознава ги съ най-съкровената тайна на живота, на битието. Пили отъ този еликсиръ, тѣ добиватъ сили и устойчивостъ. Следъ това Той ги запознава съ качествата и приложенията на Любовта, показва имъ, какъ трѣбва да работятъ за Любовта и съ Любовта тукъ долу на земята. Едва следъ единъ животъ въ приложение човѣкъ може да придобие Любовта и да стане едно съ нея. Животътъ въ Любовта е възходниятъ пътъ на човѣка, на ученика. Въ този възходенъ пътъ е бъдещето, новата култура, новото учение. Тѣхнитѣ основи гради Учителътъ сега тукъ на земята всрѣдъ безпжтното човѣчество.

Въ края на това разглеждане е сжщо така необходимо да се хвърли единъ съвсемъ бѣгълъ исторически погледъ върху общия пътъ на идеята за любовта. Въ библейско време Мойсей е изказалъ важната мисль: „Да възлюбимъ Бога — —“. Съ това той е създакъ и подържалъ еднобожието. Следъ него първи Христосъ разясни на свѣта, че „Богъ е Любовь“ и въ името на този Богъ, въ името на Любовта, Той възвести самата Любовь като животъ между хората, като най-съвършенъ животъ. Апостолъ Павелъ даде първитѣ разяснения въ 13. глава отъ I посл. къмъ Коринтянитѣ върху приложението на Любовта тукъ на земята. Той нахвърли лаконически по-важнитѣ качества на Любовта и то въ една отрицателна форма. Съ това той посочи, каква не трѣбва да бжде проявата на Любовта. Само търпението и благосклонността сж две качества, които ап. Павелъ е изразилъ положително. Но и на тѣхъ не е далъ никакво разяснение. Ние отъ него не знаемъ, какво нѣщо сж търпението и благосклонността.

Свѣтътъ, широкиятъ човѣшки свѣтъ, ученъ отъ времето на ап. Павла насамъ отъ църковници, философи, писатели, учени и разни други, въ днешно време е стигналъ да разбира Любовта и то теоретически най-много като милосърдие, което намира рѣдко индивидуално приложение, а още по-малко обществено.

Толстой, единъ отъ най-голъмитѣ проповѣдници на Любовта въ наше време, заедно съ голѣми свои последователи — да речемъ Ганди, — е стигналъ да изрази Любовта като законъ за непротивение, пожертвувателностъ и доброта въ живота. Всичкитѣ му творби сж прошарени отъ линията, по която е проведена тази доброта въ живота.

Въ всички окултни школи и движения презъ всички вѣкове, независимо отъ методитѣ, които сж бивали прилагани, се е предавала и Любовта като методъ въ пжтя на ученика. Въ повечето случаи, обаче, разнитѣ окултни школи сж вървѣли главно по пжтя на мъдростъта. Въ модерно време има вече указания, че нѣкои сж тръгнали по пжтя на Любовта. Въ това отношение Антропософията, учението на Руполфъ

Щайнеръ, издига високо надъ всичко Христовиятъ принципъ и импулсъ — Любовта.

Съвсемъ особено е мѣстото на Учителя въ великото учение на Любовта. Вѣковетъ ще опредѣлятъ най-точно това мѣсто. Но то седи високо надъ всичко, което свѣтътъ познава въ това отношение. Учителътъ не е спрѣлъ да изнася още важни работи върху основитѣ на това свое велико учение на Любовта, затова трудно може да се постави въ нѣкакво общо опредѣление. Отъ това, обаче, което имахме възможностъ да проучимъ, съберемъ и изнесемъ — а то не е малко — можемъ да заключимъ, че Любовта у Учителя е обхваната въ една съвършена пълнота, необхващана досега отъ други. Въ хармонично и красиво единство между сѣщина, проява, качества и приложение, Учителътъ създава едно велико цѣлостно учение за Любовта, което издига човѣка, ученика до съвършенство.

С. Д.

Космична музика

Ако поезията е „преди всичко музика“*), музиката е ритъмъ, преди да бжде изкуство. Този ритъмъ се проектира по всички координати на тоновата геометрия и ние го чувствуваме не само въ хоризонталната абсциса на мелодията, но и въ вертикалната ордината на хармонията. Въ него трѣбва да диримъ и зародиша на тоналността, която, както твърдятъ специалиститѣ, е започнала да се очертава въ края на мелодията, кждето отначало се е задоволявала да отбелязва службата само на заключителнитѣ тонове, и постепенно е разширявала своя районъ на въздействие, като постепенно е диференцирала и музикалнитѣ предложения, откъслечи, дори и мотиви. Така краятъ на музикалния периодъ е налагалъ употребата на единъ тонически акордъ, докато краятъ на музикалното предложение е бивалъ отбелязванъ съ единъ заключителенъ акордъ върху доминантата. Именно ритмичниятъ инстинктъ, подсъзнателниятъ стремежъ да се очертаятъ по-ясно елементитѣ на мелодията, е подтикналъ старитѣ пѣснотворци къмъ употребата на акордови заключения въ крайнитѣ тонове на музикалния периодъ и на неговитѣ части, а това е установило службата на тия тонове — т. е. тоналността. Въ западната черковна музика теоритицитѣ още отъ XII. вѣкъ сж правили разлика между затворената фраза (clausum) и отворено предложение (apertum), т. е. между завършена и незавършена мисль въ зависимостъ отъ функцията на заключителнитѣ тонове, т. е. отъ тоналността. Цѣлата днешна музикална хармония води началото си отъ това различаване и разграничаване на службата, или, както казватъ музикантитѣ, на функцията, която изпълнява въ мелодията всѣка степенъ отъ гамата. Каденцитѣ или заключенията (наричани още clausulae отъ теоритицитѣ на XII. вѣкъ) не сж, прочее, нищо друго освенъ препителни знаци въ музикалната речъ и служатъ да разграничатъ, да отдѣлятъ една отъ друга частитѣ на мелодията. Тѣхната употреба е била наложена отъ единъ ритмиченъ императивъ, чиито корени се губятъ

*) Paul Verlain: Art poétique.

въ най-дълбокитѣ гънки на човѣшкия инстинктъ, тамъ именно, кждето се извършва общуването, допирътъ на личността съ космоса.

Защото ритмичнитѣ закони не сж изключително отъ общѣга на музиката: тѣ сж универсални. Тѣ сж едни и сжи въ физиологичния ритъмъ на тѣлото (пулсъ, дишане), въ логичнитѣ пострѳйки на мисълта (теза, антитеза, синтеза) и въ звездната механика на всемира (день и нощъ, годишни времена и др.). Музикалното творчество е само едно отражение на тѣзи универсални закони върху плоскостта на слуховитѣ представи.

Тоновитѣ образи, цѣлата звукова геометрия, съ която компониститѣ ни обаяватъ — не сж ли това само смѣтни спомени отъ онази универсална, космична музика, която движи вселенитѣ и която трепти въ цѣлото наше материално и духовно битие? Наистина, трудно може да се допусне, че инвенциитѣ и фугитѣ на Йох. Себ. Бахъ или симфонииитѣ на Бетовенъ сж се родили ех nihilo. Много по-логично е да се мисли, че тѣхнитѣ ритмични, мелодични и хармѳовични схеми и първообрази сж били снети отъ нѣкои по-висши сфери на космопсихични прояви.

Подобни идеи не сж били чужди на древнитѣ народи. Напротивъ, изглежда, че цѣлата музикална теория на елинитѣ, (а така сжищо на египтянитѣ и на вавилонянитѣ) е била основана върху предпоставката за космичния характеръ на тоновото изкуство. Така Платонъ твърди, че астрономията и музиката сж сестри: „Изглежда, че както очитѣ сж били създадени за астрономията, така ушитѣ сж били сътворени за хармоничнитѣ движения, обаче, както твърдятъ и питагорейцитѣ, тѣзи две науки сж сестри — съ което и ние сме съгласни . . . Музикантитѣ вършатъ онова, което вършатъ и астрономитѣ: тѣ дирятъ числа въ акордитѣ, които стигатъ до ушитѣ имъ“ (Платонъ, Република, т, VII, § 530 и 531).

Сжщитѣ идеи сж лежали въ основата и на питагорейското учение, което е главниятъ изворъ за историята на гръцката музикална теория. Именно питагорейцитѣ визира Аристотель, когато казва:

„Има философи, които подържатъ, че, естествено, движението на тѣла съ такава голѣма маса, каквито сж звездитѣ, сигурно произвежда нѣкакъвъ звукъ, щомъ като тѣлата, които се движатъ по земята и които иматъ много по-малка маса и много по-малка скорѳостъ, все пакъ сж способни да звучатъ. Невъзможно е, прочее, звездитѣ, чийто брой е толкова голѣмъ, чиято маса така грамадна, и които сж понесени въ простора съ такава чудовищна бързина, да не произвеждатъ и тѣ нѣкакъвъ звукъ. И понеже откриватъ известна зависимѳостъ между мелодичнитѣ съотношения, скорѳоститѣ на движението на тѣлата и тѣхнитѣ разстояния, тия философи заключаватъ, че кржговитѣ движения на звездитѣ произвеждатъ нѣкаква звукова хармония“ (Аристотель, De Coel, II. — 9).

Учениитѣ музиканти днесъ сж единодушни, когато изтъкватъ значението, което старитѣ гръци сж приписвали на космичното начало въ музиката. Тукъ ще приведемъ мненията само на двама знаменити учени: Жюль Комбарьо, бившъ професоръ по история на музиката въ Колежъ дьо Франсъ, авторъ на много музикално-научни трудове, и Теодоръ Ренакъ, членъ на Френския Институтъ и бившъ председателъ на френското музикологическо дружество.

„Единъ пжтъ ролята на седемтѣ планети добре установена въ магията, казва Комбарьо, музиката е трѣбвало вече по необходимѳостъ

да държи сметка за тях. Магия и музика сж били въ много тѣсна връзка помежду си, затова иначе и не е могло да бѣде. Подъ влиянието на тая именно доктрина, споредъ Питагоръ, седмострунната лира на Хермеса е символизираща седемтъ планети, а самото небе е било уподобявано на една лира“ (Комбарьо, Музиката и магията, Парижъ, 1903 г. стр. 195).

Ето що пише по тоя въпросъ и Теодоръ Ренакъ въ „Ревю философикъ“ (Парижъ, 1900 г.):

„Въ една философска система, която, по всичко изглежда, вече се е ползвала съ предпочитанията на Платонъ, на „мелодията на сферитъ“ се е приписвалъ единъ обемъ, който е могълъ да достигне до четири октави и една квинта, но въ който само така нареченитъ неподвижни (основни) тонове сж били сметнати достойни за светостъта на небеснитъ тѣла... Нѣкои сж открили въ тая формула клавиатурата на усъвършенствуваната осемнайсетъ-струнна китара, която служи за основа въ таблицитъ на Алипиусъ. Така може да се установи, че различнитъ формули на сидералната гама съответствуватъ на разнитъ строеве на лирата, които сж се практикували у гърцитъ отъ шестия до първия вѣкъ преди нашето лѣтоброение. Всевъзможнитъ формули, предлагани за мелодията на сферитъ, сж само едни проекции въ безкрайното пространство на ония гами, които въ даденъ моментъ били най-много тачени срѣдъ елинския свѣтъ“.

Отъ тия свидетелства, а и отъ много още, които не можемъ да приведемъ тукъ, се вижда, че старитъ народи сж имали едно много дълбоко разбиране за тоновото изкуство и едно много по-сериозно отношение къмъ него, отколкото представителитъ на днешната музикално-научна мисль. Схващанията на Питагора за една изключително астрономична или, по-право, астрологична музика, които сж легнали въ основата не само на елинската, но и на римската музикална теория, се коренятъ, по всѣка вѣроятность, въ тайнитъ учения на египетскитъ и на вавилонскитъ звездобройци.

Б. Боевъ

Нѣщо отъ учението на Учителя за дишането

Дишането и паметъта

Правилното, дълбоко, ритмично дишане усилва паметъта и то по следнитѣ причини:

1. Правилното дишане усилва ума, а паметъта спада къмъ познавателната или умствена област на психичнитѣ процеси.

2. Чрезъ правилното дишане човѣкъ се освобождава отъ всички тревоги, безпокойствия, смущения, дразнения и пр.; у него настава миръ, спокойствие, а това е важно условие за усиление паметъта, понеже тревогитѣ, безпокойствията и пр. сж една отъ причинитѣ за отслабване на паметъта.

3. Има връзка между способността за съсрѣдоточаване и правилното дишане. По този въпросъ Учителътъ казва (5):

„Съсрѣдоточаването на мисълта е въ зависимостъ отъ дишането. Колкото по-дълбоко диша човѣкъ, толкова по-лесно може да се съсрѣдоточава“. А знае се въз основа на единъ психиченъ законъ, че ние запомняме тия нѣща по-добре, които сме възприели съ пълно съсрѣдоточаване на съзнанието. Колкото човѣкъ повече умѣе да се съсрѣдоточава при възприемане на нѣщата, толкова по-силна и по-вѣрна е паметъта“.

4. По този въпросъ Учителътъ казва още така (10): „Има връзка между слабата паметъ и дишането. При слабото дишане по-малко прана прониква въ мозъка“. При дълбокото правилно дишане въ мозъка прониква повече прана и тя засилва между другитѣ центрове и тия, отъ които зависи паметъта.

Нѣкои практични правила

Когато човѣкъ желае да почне систематически упражнения за дълбоко ритмично дишане, хубаво е да направи нѣкои предварителни дихателни упражнения. Напр. може да се направи следното предварително упражнение:

Да се направи дълбока вдишка и следъ това при издишване да се изговорятъ нѣкои изречения. Изпърво тия последнитѣ могатъ да бждатъ по-кжси, но следъ известно време човѣкъ може следъ дълбоко вдишване да изговори доста дълъгъ откъслекъ, безъ да поеме наново въздухъ. Тия изречения могатъ да бждатъ отъ по-възвишенъ характеръ, за да ползватъ човѣка и съ своето съдържание.

Такива предварителни дихателни упражнения сж една добра подготовка за упражненията по дълбоко ритмично дишане.

Добре е да се спазва следното правило:

Преди почване на дихателнитѣ упражнения човѣкъ да направи дълбоко издишване и презъ това време да отпусне всичкитѣ си органи отъ главата до нозетѣ. Това улеснява дихателнитѣ упражнения.

Добре е да се правятъ дихателнитѣ упражнения преди ядене. Ако нѣкой пжтъ се правятъ следъ ядене, то най-малко следъ минаване на 1—2 часа.

Пълно изпразване на бѣлия дробъ не е възможно, но човѣкъ да се стреми да го изпразни, колкото се може повече. Това улеснява

влизане на по-голямо количество чистъ въздухъ въ бѣлия дробъ — значи обмѣната на въздуха става по-пълна.

Специалнитѣ дихателни упражнения се правятъ обикновено три пѣти на день — сутринъ, на обѣдъ и вечеръ. Но освенъ тѣхъ хубаво е човѣкъ въ течение на деня отъ време на време да се спира и да прави по една дълбока вдишка и после пакъ да продължи естественото си дишане. По този начинъ и естественото дишане постепенно ще става все по-правилно — по-дълбоко и по-ритмично.

Човѣкъ може да прави дихателнитѣ упражнения при три вида положения на тѣлото си: легналъ, седналъ и правъ. Когато човѣкъ при дишане е легналъ, той е повече въ връзка съ земнитѣ сили; когато е седналъ, повече се засѣга симпатичната нервна система, а когато при дишане е правъ, повече се засѣга главниятъ мозъкъ.

Дихателнитѣ упражнения трѣбва да се правятъ на чистъ въздухъ. Лѣтно време могатъ да се правятъ на открито, а зимно време въ отоплена стая, но добре провѣтрена — при отворенъ или полуотворенъ страниченъ прозорецъ.

Духане и дъхане

Духането е повече свързано съ електромагнитното течение. То може да бѣде два вида: непрекъснато или на пресекулки. И въ двата случая то служи за усиляване на бѣлия дробъ и за пречистване на нервната система.

А при дъхането устата взема такава форма, каквато има, когато овлажняваме стъкло съ устата си. Дъхането е непрекъснато, леко и безшумно. При него участвува гърлото: устата е широко отворена, и въздухътъ излиза направо отъ гърлото.

При дъхането участвува повече магнетичното течение и то има лѣчебно действие върху органа, надъ който дъхаме. Отъ друга страна дъхането има действие и върху самото лице, което го прави. То има благотворно действие върху нервната му система, внася хармония въ нея. Дъхането успокоява, укротява човѣка. То може да се приложи като методъ при възбуда, вълнение.

Дишане и ходене

Казахме по-горе, че въ течение на деня отъ време на време трѣбва да се правятъ дълбоки вдишки. Това може да се приложи и при ходене. Учителътъ казва така по този въпросъ (20):

„Като вървите по улицата или въ гората, дето въздухътъ е чистъ, отъ време на време се спирайте да поемете дълбоко въздухъ. Ако вървите бързо, безъ спиране и безъ дълбоко вдишване, това показва, че има нѣщо аномално въ дихателната ви система“.

Дишане и красота

Дишането се отразява и върху красотата и стройността на човѣшкото тѣло. И това е много лесно обяснимо. Дишането внася хармония въ тѣлесния и психиченъ животъ на човѣка и, естествено е, че туй ще внесе красота и въ формитѣ, понеже тя е изразъ, преди всичко, на душевния животъ — на възвишени мисли, чувства и стремежи. А последнитѣ сж въ връзка до известна степенъ съ дишането. Неправилното дишане има връзка съ преждевременното остаряване, а правилното

дишане подмладява човъка. Учителът дава следните освѣтления по това (8):

„Ако човъкъ не диша правилно, кожата на лицето и ржцетъ му преждевременно се набръчкава. Ржцетъ му се набръчкватъ отъ горната страна. Това се дължи на разстройството на черния дробъ и на неправилното дишане. Щомъ човъкъ започне да диша правилно, бръчките отъ лицето и ржцетъ му постепенно изчезватъ“.

Човъкъ, който има връзка съ Бога, става красивъ! А пъкъ правилното дишане е важенъ методъ, който прави човъка възприемчивъ къмъ Божествената мисль; то го свързва съ Великата Разумность въ свѣта. Това възвисява вътрешния животъ на човъка и извайва новитъ форми и линии на тѣлото.

Дишане и пѣние

Има връзка между дишането и пѣнието. Между тѣхъ има взаимодействие, както има между дишането и мисльта. Учителът дава следното пояснение по това (8):

„Ако не пѣте, не можете да дишате правилно. Който пѣе, има възможность да подобри дишането си“.

И обратното е вѣрно: дишането развива гласа, прави го музикаленъ, звученъ и приятенъ. За развитието на гласа влияе възвисяването въ душевния животъ на човъка. Тукъ важи преди всичко установяването на хармония между симпатичната нервна система и главния мозъкъ. А за тая хармония допринася правилното дишане. Дихателнитъ упражнения иматъ двойно действие върху развитието на гласа: отъ една страна чрезъ положителна психична промѣна въ човъка се измѣнява и гласътъ; отъ друга страна тия упражнения влияятъ и физиологически върху развитието на гласа.

Ето защо добритъ пѣвци винаги дълги години сж правили дихателни упражнения. Тѣ минаватъ цѣла школа за целъта. Тия, които сж доловили тайната на правилното дишане, правятъ чудни постижения въ гласа си. Той става музикаленъ и приятенъ не само при пѣние, но и при говоръ.

За развитието на гласа човъкъ при едни дихателни упражнения ще увеличи времето на задържането на въздуха, а при други ще увеличи времето за издишване. Това последното е необходимо, за да може да се изкарва известна музикална фраза на единъ дъхъ.

На края на паневритмичнитъ упражнения се правятъ и особени дихателни упражнения, придружени съ пѣние и движение: при вдишване ржцетъ отиватъ на страни хоризонтално, а при издишване се прибиратъ бавно предъ гърдитъ и сжщевременно се изпѣва една музикална фраза.

Има специални дихателни упражнения за развитието на гласа. За тѣхъ човъкъ трѣбва да се отнесе до Учителъ. Само подъ ръководството на Учителъ тѣ могатъ да се прилагатъ правилно и резултатно.

Дишане и възпитание

Голѣма е връзката между дишането и възпитанието, Много може да се направи въ педагогичната областъ, ако правилното дишане се приложи въ училището. Учителът казва по това (8):

„Безъ дишане не можемъ да внесемъ никакво възпитание у децата, не можемъ да ги приучимъ да мислятъ правилно и да чувствуватъ правилно“.

Ако децата всѣки день правятъ въ училището дихателни упражнения подъ ръководството на учителя, тѣ преди всичко ще бждатъ здрави, устойчиви къмъ болести и освенъ това у тѣхъ ще се подготви пжтьтъ за правилни мисли и чувства, за силна воля, силна паметъ и разцѣвяване на добродетелитѣ и дарбитѣ. Въ бждещето училище дихателнитѣ упражнения ще иматъ широко приложение и то както самостоятелно, тъй и съчетани съ гимнастични упражнения.

Правилното дишане — пжть къмъ постижения

Още на древнитѣ е била известна праната или жизнената сила, която прониква въздуха. Още въ 17. вѣкъ Максвелъ е изложилъ своитѣ възгледи върху нея въ книгата си „De medicina magnetica“ (издадена въ 1679 година). Въ това си съчинение той е изложилъ своитѣ основни принципи върху праната въ 12 точки. После Месмеръ въ 18 вѣкъ използва отчасти 12-тѣ точки на Максвелъ, а въ 19 и 20 вѣкъ съществуването на праната е научно доказано отъ множество изследователи.

Зависимостта между дишането и болезненото или здравословно състояние на органитѣ се вижда ясно отъ следното:

Когато тѣлото или органтъ ъбеднѣ на прана или жизнена сила, то той става податливъ къмъ болестъ, добива предразположение къмъ нея. При правилното, дълбоко, ритмично дишане се влива богатъ притокъ отъ жизнена сила въ тѣлото или въ даденъ органъ, и той става въ състояние да преодолѣе болестта.

Праната или жизнената сила е важенъ факторъ при лѣкуване. Даже и при парализъ дълбокото дишане, покрай другитѣ методи, може да укаже голѣми услуги. При парализъ съответниятъ органъ е здравъ анатомически, но е обезсиленъ онзи нервенъ центъръ, който го инервира. При правилното дишане се обогатяватъ всички части на тѣлото съ прана и между другото и този мозъченъ центъръ, който управлява чрезъ нервитѣ си съответния органъ. И чрезъ съживяване на нервната система се съживява и органтъ.

Отъ друга страна, чрезъ дълбокото ритмично дишане вътрешниятъ животъ на човѣка става интензивенъ, хармониченъ, изявява се Великото, което живѣе въ човѣшката душа и изъ глѣбинитѣ ѝ бликва изворъ отъ жизнени струи, които преорганизируютъ материята на човѣшкото тѣло, преобразяватъ го, пресъграждатъ го и го правятъ устойчиво къмъ болеститѣ; внасятъ въ него мощна вълна на здраве и сила.

Правилното, дълбоко, ритмично дишане съдействува за събуждането и развитието на дарбитѣ и заложитѣ въ човѣка и то по следнитѣ причини:

1. Чрезъ правилното дишане се развива между другото и човѣшката нервна система и се събуждатъ къмъ по-голѣма активностъ мозъчните центрове чрезъ обогатяването имъ съ прана или жизнена сила. А тѣхното събуждане къмъ дейностъ е въ свръзка съ разцѣвяването на дарбитѣ и заложитѣ въ човѣка.

2. При правилното дишане човѣкъ се свързва съ по-висши психични сили, които проникватъ въздуха, и това също така допринася за развитието на по-дълбокитѣ сили на човѣшкото естество.

И тъй, правилното дълбоко дишане, и особено когато човѣкъ обръща внимание на вътрешната страна на дишането, води къмъ голѣми постижения както въ здравословно, тъй и въ умствено и духовно отношения — за събуждането на дълбокиятъ спещи сили, които човѣшкото естество крие въ себе си и които съ вѣкове чакатъ своето развитие.

Така божественото естество на човѣка се събужда и разкрива безценниятъ си съкровища! Човѣкъ е нѣщо много повече отъ това, което се проявява на земята. Но трѣбва работа, трѣбватъ методи, за да се пробудятъ и излязатъ тия богатства, които човѣшката душа пази въ своето святилище!

Еволюция въ дишането

Както въ всички области на живота, тъй и въ дишането има еволюция. Дишането става чрезъ кислородъ, но има организми, напр. анаеробнитѣ бактерии, които живѣятъ въ безкислородна срѣда; тѣ разлагатъ безъ помощта на кислорода известни вещества и освободената при това разлагане енергия използватъ за своята дейность.

Рибитѣ дишатъ въ една по-гъста срѣда — водата. Отъ нея тѣ извличатъ чрезъ хрилетѣ си разтворения въздухъ. Въ сравнение съ тѣхъ човѣкъ диша въ по-рѣдка срѣда. Обаче човѣкъ ще еволюира въ бъдеще въ своето дишане. Бъдещето му дишане ще става въ по-рѣдка срѣда — именно въ етера. И дихателнитѣ органи, съ които човѣкъ ще диша чрезъ етера, сега се изработватъ въ човѣшкия организъмъ чрезъ любовта.

Защо човѣкъ трѣбва да обича? За да се изработятъ въ него бъдещитѣ дихателни органи за възприемане на етера.

Тия дихателни органи сж етерни — тѣ сж частъ отъ етерния организъмъ на човѣшкото естество. Съ други думи любовта организира етерния двойникъ на човѣка.

Свѣтлината въ учението на Учителя

Горекананото представлява само бѣгълъ погледъ върху учението на Учителя за дишането. То има и по-дълбоки страни, които тукъ не засѣгаме.

Отъ всичко гореканано е ясно, че човѣкъ е поставенъ отъ разумната природа въ една срѣда, въ която му сж дадени всички сили, материяли, възможности и условия. Но той трѣбва да разбира срѣдата, въ която живѣе, законитѣ, които работятъ въ нея и да се съобразява съ тѣхъ. Това е пътятъ, който води къмъ разуменъ животъ, свобода и щастие.

Новата култура е следване на свѣтлия пътъ, начертанъ отъ живата природа съ голѣма любовъ, проникателность и разбиране! Свѣтлината, която хвърля Учителътъ върху всички области на живота, показва истинския пътъ къмъ възходъ, хармония и красота.

Върху всички въпроси, които днесъ вълнуватъ човѣчеството — въпроси индивидуални, обществени, народни и общочовѣшки — идеитѣ на Учителя хвърлятъ изобилна свѣтлина.

Горното кжсо изложение на нѣкои само точки отъ учението на Учителя за дишането е единъ примѣръ, отъ който се вижда, какво красиво разрешение дава Учителътъ на въпроситѣ на днешния животъ и то не само теоретично, но и въ свръзка съ нуждитѣ и задачитѣ на днешното човѣчество.

II. М.

Първото дешифриране на Нострадамусовата система

Подтикнати от отдължни сбжднали се предсказания, редица тълкуватели—Шавиньи, Гино, Лувиканъ, Буисъ, Барестъ, Торне, Льо Пелтйе — сж се опитали да проникнатъ въ съчиненията на Нострадамуса. Нѣкои отъ тѣхъ (напр. Льо Пелтйе и др.) вѣрватъ, че сж открили маса текстове, които се отнасятъ до минали, па дори и до бждещи събития.

Оптимизмътъ на тия изследователи сигурно не е твърде оправданъ. Въ писмото си до Хенриха II Нострадамусъ самъ забелѣзва, че „повечето отъ пророческитѣ четиристишия сж така тежки, че не ще може да се намѣри пжтъ къмъ тѣхъ, а още по-малко ще може да се намѣрятъ такива, които ще могатъ да се тълкуватъ (предварително)“.

Отъ друга страна, по-скептически настроени автори сж отишли въ друга крайностъ, като сж отрекли всѣкаква стойностъ на нострадамусовитѣ предсказания (Аделунгъ, Шлайденъ и др.).

Най-нови и най-сериозни изследвания идватъ, обаче, да възстановятъ честъта на автора на центуриитѣ.

Така, споредъ астронома Д-ръ Вьолнеръ, Нострадамусъ е билъ „единъ отъ малцината, които сж знаели прастарото тайно учение за връзката между митъ, история и движение на звездитѣ“. Неговата книга — „Мистерията на Нострадамуса“ (1926 г.) — е едно солидно научно изследване, но то още не носи разрешение на проблемата.

Трѣбвало е, изглежда, единъ човѣкъ, който се чувствува у дома си както въ областъта на официалната наука, така и на окултна почва, за да ни доближи до разяснението на тая вѣковна загадка. Честъта се падна на П. В. Пиобъ.

Пиобъ, подпредседател на конгреса по експериментална психология презъ 1910 год., председател на „Дружеството за древнитѣ науки“ въ Парижъ, е писалъ редица трудове на научни и окултни теми. Обстоятелството, че е билъ и въ свитата на бившия председател на френската република — Милеранъ, говори, че първиятъ дешифраторъ на центуриитѣ е цененъ не само отъ представители на научната мисълъ, но и отъ хора на „реалната политика“.

Една година следъ Д-ръ Вьолнеръ Пиобъ публикува книгата си „Тайната на Нострадамуса“, която хвърля макаръ и непълна, все пакъ, обаче, задоволителна свѣтлина върху въпроса. Ние ще се опитаме да предадемъ въ следващитѣ статии по-сжщественото отъ тоя трудъ.

Тукъ ни се налага да отбележимъ, обаче, едно обстоятелство. Докато въ други съчинения на Пиобъ не липсва нито системностъ, нито ясно, изложението въ „Тайната на Нострадамуса“ се отличава съ не-систематичностъ, отжслечностъ и дори загадъчностъ. Би рекълъ човѣкъ, че и Пиобъ е сторилъ достатъчно, за да направи по възможностъ по-трудно едно резюме на неговитѣ проучвания.

Ето въ нѣколко думи и историята на тия проучвания.

Презъ есенъта 1923 год. Пиобъ се е заинтересовалъ отъ творенията на Нострадамуса. За изходна точка той взима дветѣ библейски хронологически таблици, които сж дадени въ писмото до Хенриха II.

Следъ нѣколкомесечна методична работа Пиобъ е изнесълъ въ една сказка, държана на 20. I. 24 г., резултата на своето изследване. Това е билъ така наречениятъ „ключъ на Катерина Медичи“.

Тоя шифъръ, обаче, отказва да работи, щомъ се стигне „хилядо седемстотинъ деветдесетъ и втората година, годината, която ще се смѣта като обновление на вѣка“, както казва Нострадамусъ.

Изглежда, че тоя ключъ е билъ повѣренъ на Катерина Медичи и Хенриха II и е трѣбвало да спре преди детронирането на Лудвика XVI презъ 1792 г., за да не бжде огорчено управляващото съсловие отъ следващитъ следъ това време събития въ Франция.

Пиобъ не обяснява, какъ е успѣлъ да възстанови нишката на дешифрирането. По-интересно е, обаче, обстоятелството, че тя пакъ се прекъсва презъ 1924 год., т. е. тъкмо по времето на първия сериозенъ опитъ за разбулване на мистерията около центуриитъ.

Впрочемъ, както можеше да се очаква, нострадамусовитъ съчинения, като типично херметични творби, е трѣбвало да иматъ повече отъ единъ ключъ. Самъ Пиобъ още презъ 1924 год. е билъ на чисто по тоя въпросъ. Нѣщо повече, осланияки се на единъ куплетъ отъ центуриитъ, той е изтъкналъ дори изрично въ споменатата сказка, че „пророчествата на Нострадамуса ще бждатъ разбрани едва презъ 1927 год.“.

И наистина, следъ нѣколко годишенъ упоритъ трудъ авторътъ е дошелъ до нови открития. Тукъ не се касае вече за игра съ числа, както при ключа на Катерина Медичи, а за геометрични конструкции.

Пиобъ докладвалъ за тая работа, която той смѣта отъ втора степенъ, въ две сказки, едната отъ които — уводната — се е състояла на 20. II. 1927 г., а втората на 15. III. с. г.

Въ „Тайната на Нострадамуса“ авторътъ излага, макаръ и крайно съдържано, именно тия два ключа, като споменава и за една работа отъ трета степенъ, запазена за по-късно, която представлявала най-висшето тълкуване на нострадамусовитъ предсказания, „за разбирането и използването на което“, обаче, трѣбвало „известна математическа, а сжщо и известна душевна подготовка“.

Изглежда, че Нострадамусъ е предвидѣлъ и дешифрирането на своитъ предсказания. Като говори за разнитъ опити въ това отношение, нѣкои отъ които крайно лоши, той прибавя, че „трѣбва да се стигне до 1923 г., за да се намѣри най-силната атака“.

Другаде (I, 48) той допълва:

„Щомъ минатъ 20 години подъ господството на Луната . . .

Тогава трѣбва да се изпълни и оповести публично моето пророчество“.

Споредъ астрологическата традиция единъ луненъ цикълъ трае 19 години, така че $20 \times 19 = 380$ год. Като се прибави тоя периодъ къмъ датата на предговора къмъ центуриитъ — 14. 3. 1547 год., получаваме 14. 3. 1927 год.

Пиобъ заявява, че сказката, въ която той е изнесълъ първото попълно дешифриране на нострадамусовото литературно наследство по съвсемъ независящи отъ неговата воля обстоятелства се е състояла на 15. 3. 1927 год., т. е. веднага следъ изтичане на срока, предсказанъ въ центуриитъ.

Д-ръ мед. Ил. Стр.

Физиология на постенето

При нормални условия главният приток на градивни материяли за клетката и двигателни сили за организма се набавя чрез храносмилателната система. Отнеме ли се този естествен приток на храна, организмът промъня коренно двигателните си източници и прилага закона за самонагаждане.

Въ първите дни на глада клетките разполагат съ достатъчно захари, струпани въ черния дробъ и кръвта. Равновесието при обмъната на веществата обаче налага да се посегне къмъ разграждане на известни органически тъкани. Отъ опити и наблюдения се е доказало, че въ живата клетка съществува една такава рационалност, каквато човъшкият умъ не може да приложи. Гладътъ отъ едно бедствие за организма се превръща въ една добродетель. „Вжтрешниятъ лѣкарь“ на организма повелява, щото да бждатъ превърнати въ жизнена енергия първо ония вещества и клетки, които сж излишни или сж резултатъ на болезнени процеси, бидейки чужди тѣла или долнокачествени елементи, отложени при ненормални състояния на живата клетка. Тутаки щомъ като външниятъ хранителенъ транспортъ въ кръвта бжде прекжснатъ, настъпва процесътъ на чистката на горните вещества. Кръвта пренася по единъ обратенъ пътъ чуждите вещества къмъ отдѣлителните органи. При този вжтрешенъ новъ редъ е въ сила законътъ, че здравето и ценното ще бжде запазено до максимумъ а болното, излишното ще се отстранява и оползотворява отъ здравето. Биологичната мъдростъ на организма отрежда премахване първо на болните тъкани, после на излишните, следъ това последователно на резервните мазнини и мускули и едва на края се посѣга къмъ тъканите на най-елементарните органи части. Отъ всички органи най-необезпокоявани оставатъ, до кончината на организма, нервната система и разплодните жлези. Ето намъ се открива и тукъ законътъ за градацията и степенуването. Диференцирането на клетките е ставало по единъ строго опредѣленъ редъ. Иерархичната градация на вселената прозира въ всички прояви на живия организмъ. Разумната природа знае, какъ най-рационално трѣбва да се оползотворява материята, за да може при всички условия да бжде проявенъ животътъ. Божественото се изявява и не загинава. То ръководи и направлява всѣки живъ процесъ къмъ единствената цель: еволюция на низшето.

Органически това се проявява въ случая по следния начинъ: Кръвта на гладуващия първо става силно кисела поради това, че отъ организма се отстраняватъ чуждите и непотрѣбни вещества. Въ момента, когато киселините надделѣятъ надъ основите, настъпватъ и психичните смущения въ индивида (свѣтовъртежъ, главоболие, отпадналостъ и сърдцебиене). Въ този моментъ настъпва обратниятъ процесъ, който говори вече за едно окончателно прочистване въ тѣлото. Основите въ кръвта надделяватъ, червените кръвни клетки се увеличаватъ по число, бѣлитъ кръвни клетки (стражитъ на организма), които се бѣха извънредно увеличили на брой, се намаляватъ, тѣлесната температура се понижава съ 0.5 до 1 градусъ, отдѣлянето на вжглена киселина се значително понижава и тъканите на организма ставатъ богати на калциеви и натриеви соли, а по-бедни на сѣра, фосфоръ и калий. Отдѣлителната система въ

началото на поститъ е силно занята и отдѣля силно отровни вещества; следъ това настѣпва едно пълно уравновесяване. Кръвното налѣгане се понижава; сърдцето, първоначално силно разтревожено, възстановява нормалния си ритъмъ, като даже показва едно трайно успокояване. Всички вътрешни секреторни процеси намаляватъ производството си по количество, но напълно подобряватъ качеството на жизненитѣ сокове и секрети.

Това постепенно органическо затишие и подобрене на жизненитѣ процеси въ организма намира изразъ и въ цѣлостния индивидъ. Тѣлото се сензибилизира. Нервната система и клетки ставатъ много по-чувствителни на всички вътрешни и външни дразнения. Особено важно е явлението, че организмътъ е много по-чувствителенъ къмъ лѣкарствата. Малки дози отъ лѣкове, които по-рано трѣбваше да бѣдатъ давани въ голѣми количества, за да се постигне желаната реакция, сега сж достатъчни за постигане на целта. Наблюдава се едно повишение въ чувствителността на зрението, слуха, обонянieto, вкуса и обистряне на мисълта.

Съ настѣпване на това органическо и душевно равновесие, органическата единица е въ единъ напълно рационализиранъ процесъ. Всички процеси въ тази единица ставатъ съ такава пестеливостъ, щото издръжливостта на цѣлия организмъ на продължително гладуване очудва всѣкого. Докато загубата въ теглото презъ първата седмица става дневно съ по 1 кгр. то въ втората съ $\frac{3}{4}$ (три четвърти) кгр., а въ третата съ $\frac{1}{2}$ (половинъ) кгр. и въ четвъртата едва съ $\frac{1}{4}$ (четвъртъ) кгр.

Колко дълго може да издържи организмътъ безъ храна? По този въпросъ съществуватъ различни мнения. Първото експериментално постене е постигнато отъ единъ затворникъ, който се е умъртвилъ чрезъ едно 73 дневно постене. Американскиятъ лѣкаръ Д-ръ Деви съобщава за двама пациенти на лѣкаря Д-ръ Мюлеръ, които чрезъ единъ постъ отъ 65 до 70 дни сж се излѣкували отъ хронически болести. Д-ръ Гарингтонъ (Англия) съобщава за единъ боленъ, който следъ 79 дневенъ гладъ се е възобновилъ физически. Рекордътъ е взетъ, обаче, отъ единъ ню-йоркски съдържателъ на хотелъ — постилъ 90 дни. Случаятъ е съобщенъ отъ писателя Жптонъ Синклеръ.

Изчислява се, че организмътъ може да загуби до 60% отъ теглото си и да запази все още жизненитѣ процеси.

Дали тогава въздухътъ, водата, органическата и неорганическата материя не представятъ единствената храна на организма? Когато наблюдаваме дълго-постящитѣ, какъ тѣ устояватъ въ всички жизнени прояви, неволно у насъ възниква въпросътъ, дали нѣкакви космически вибрации не поддържатъ и хранятъ прѣко живата клетка? Тази космическа връзка — изворъ на жива енергия — трѣбва да произхожда отъ първичната творческа сила, която пропива и владѣе всичко въ козмоса. Това космическо единство изгражда въ нашата представа единъ висшъ ненакърнимъ жизненъ процесъ — изразъ на една първична воля и духъ. Тогава „не само съ хлѣбъ ще живѣе човѣкъ, но и съ всѣко слово, което изхожда изъ Божиитѣ уста“ (Мат., 4.—4).

Стрелецъ

По колелото на зодиака

Скорпионъ

Ето и тѣсната врата по възхода на огромната спира́ла. Тука се опознава великиятъ мигъ, защото душата надниква въ отвждното и опознава царството на духа.

Тука стихва шумътъ на земната измама, побѣгватъ миражитѣ, стопяватъ се радостта и скръбта, възторгътъ и надеждитѣ.

Остава великата и безответна тишина на безкрая, въ която не се отеква нито буря, нито радостенъ викъ, нито горестъ.

Една ладия безшумно ще заплува по смѣлчанитѣ води на тъмно езеро. Душата ще се понесе къмъ острова на мълчанието. Единъ запаленъ свѣтильникъ, който сама тя ще донесе, ще сочи пътя ѝ, а отражението му ще се плъзга по равното огледало на небеснитѣ води...

Есень е на земята. Нѣкой гали тамъ долини и лѣсове съ бледата ржка на есенната скръбъ. Облѣчени въ много багри, горитѣ шумятъ, и листата, които се отронватъ отъ клонитѣ, полюляватъ се въ хладния въздухъ, като жжсове отъ захвърлено прощално писмо.

Върху чистото теменужено небе огроменъ и властенъ блѣсти знакътъ на смъртта. Антаресъ се казва звездата, която грѣе на челото му. Безмълвно тя трепти като рубинъ върху тжжната корона на есенната вечеръ.

Настъпва часътъ на великото изпитание. Душата е претеглена на небеснитѣ кжпони, начертанъ е пътятъ на безсмъртието ѝ, който води презъ тѣсната пролука на смъртта.

Тамъ, кждето се докосватъ върховетѣ на два конуса и свършва единъ, за да начене другъ свѣтъ, тамъ е точката, презъ която може да премине само голата искра на аза, безъ смъртното си име, безъ почетитѣ, безъ венеца на шумната земна властъ, безъ гореститѣ и безъ радостта. Тамъ, кждето чистата ядка на Всевѣчното се съблича отъ всички дрехи, нѣма никой другъ, освенъ любовта, която е и въ живота и въ смъртта, любовта, която е родена преди свѣтоветѣ, любовта, която пребждва и следъ смъртта. Тукъ, при тая врата на тайната, живѣятъ заедно краятъ и новото начало, нищото и множеството на свѣтоветѣ, Гетсиманската градина и Възкресението. Тукъ, задъ мълчаливата врата, чака най-кроткиятъ ангелъ, когото никой не е видѣлъ.

И защото е най-прекрасенъ отъ всички и цѣлувката му е по-нѣжна отъ трепета на срѣднощнитѣ съзвездия, затова той е обвитъ съ тайна и съ страхъ.

Тамъ, въ тая синя точка, която е край и начало, душата ни ще опознае великата истина. Тя ще види пътя си, ще види извора, рѣкитѣ, по които е текла, и океана, въ който ще се влѣе пакъ.

Есень е на земята. Високо въ небето сияе знакътъ на смъртта, която мждритѣ зоватъ начало на ново битие, и на челото му блѣсти едра звезда, като рубинъ, върху короната на тжжната и блѣдолика есень.

Въ една малка синя точка по извитъка на великата спира́ла чака часътъ на голѣмото изпитание, кждето смъртта е начало на новъ животъ.

Ек. М-ва

Обичамъ есенъта

Обичамъ есенъта! Обичамъ топлата приятна милувка на есеннитѣ слънчеви лъчи и пѣсенъта на падащитѣ листа.

Спрѣлъ погледъ подъ клонитѣ на царствения джбъ или подъ гранитѣ на стройнитѣ тополи. азъ гледамъ тѣхния тайнственъ походъ, похода на есеннитѣ падащи листа. Съ каква тържественостъ поематъ тѣ своя пѣтъ къмъ майката земя, която съ толкова любовъ ги очаква отъ пролѣтъта.

Обичамъ тайнствения походъ на есеннитѣ падащи листа! Задъ всѣки листъ откъснатъ азъ виждамъ притаена нова листна пѣпка и задъ всѣки плодъ откъснатъ, нова плодна пѣпка.

О, тѣзи пѣпки по оголенитѣ клони! Сякашъ очи затворени, които шумътъ и блѣсъкътъ свѣтовенъ вечъ не мами; сякашъ очи отправили погледъ дълбоко въ себе си, които търсятъ извора на живота, на живота съкровищата скрити да намѣрятъ.

Обичамъ есенъта и багритѣ на есеннитѣ падащи листа! Тѣзи багри, родени отъ затаената радостъ на изпълненъ дългъ и отъ копнежа отново да намѣрятъ топлинѣтѣ майчини обятия; тѣзи обятия, които еднички владѣятъ тайната да имъ стѣкмятъ нови, хубави премѣни, да имъ върнатъ отново младостъта!

Обичамъ есенъта! Тя дойде, и азъ не чувамъ вече веселото чуруликане на птичкитѣ. Погледътъ ми не може да се радва вече на чуднитѣ краски на цвѣтъта, що изпълваха моята градина презъ пролѣтъта. Не мога да долавямъ тѣхното ухание... Азъ потъвамъ въ тишината на есенъта. И милванъ отъ топлината на есеннитѣ слънчеви лъчи, притварямъ морни зеници. за да чувамъ туптенето на сърдцето си, съкровищницата на живота. Радвамъ се, че то остава глухо за безцелнитѣ звуци. И знамъ вече, че всѣки изминатъ день ме приближава до онзи мигъ, когато по неведома повеля, като плодъ узрѣлъ, то ще бжде откъснато и ще краси царствената трапеза на живота.

Обичамъ меката и приятна топлина на есеннитѣ слънчеви лъчи! Обичамъ багритѣ и тайнствения походъ на есеннитѣ падащи листа!

Обичамъ есенъта!

Ек. М-ва

ПЖТЪ ВЪ НОЩЪТА

Нощъ бѣ, когато бѣхъ поела
 Пжтя на нагоре.
 Въ тъматa лесно човѣкъ може
 Отъ пжтя да се отклони.
 Залутала се бѣхъ
 И отъ пжтя бѣхъ се отклонила.
 Спрѣхъ се и вслушахъ се
 Въ гробовната тъма.
 Дочухъ ридания далечни:
 Ридаета водитѣ бистри на рѣката
 Въ нощъта.
 Въ мълчание очитѣ си притворихъ
 И въ друго вслушахъ се ридание:
 Въ мене, ридаета водитѣ бистри на душата,
 Залутана въ нощъта, далечъ отъ пжтя.

Р О Б Ъ

Отъ вѣкове азъ слушамъ да подрънватъ
 Веригитѣ ти, братко мой.
 Отъ вѣкове азъ слушамъ да подрънватъ,
 И тѣхний звѣнъ не дава ми покой.
 По-жалкъ робъ отъ тебе не познавамъ,
 На робството създателъ самъ си ти.
 Ти самъ скова си тежки кръсть;
 На него мжчишъ се разпнать ти.
 Скова го самъ и самъ ще го съборишъ,
 Отъ себе си щомъ сможнешъ да прогонишъ
 Вѣковнитѣ заблуди:
 Безлюбие, неправда и лъжа,
 И смѣло тръгнешъ по свѣтлий пжтъ.

Д. А-ва

СКРЪБЬ

Отъ чашката си скжпоценна
 ти капчица ми приготви.
 И въ мигъ свещенъ, о скръбъ свещена,
 до мойтѣ устни принеси.

И азъ на тебе ще разкажа,
 какъ съмъ те чакала въ нощта,
 при менъ да слѣзешъ отъ звездитѣ,
 съ ржка повела радостта.

Недей дома ми отминава,
 ти капчица ми запази,
 за да позная, що е радостъ
 чрезъ твойтѣ хубави сълзи.

Не те чакамъ

Тихо притварямъ вратата, кждето дълго преседѣхъ сама на пжтния прагъ. Очитѣ ми сж уморени отъ дълго взирание по пжтя, отгдето мислѣхъ, че ще дойдешъ. И дрехитѣ ми вѣтрѣтъ разметна и разхвърли, че дълго той ме брули. Но нѣмамъ скръбъ въ сърдцето, а свѣтло примирение. Азъ не те чакамъ повече!

Ще ида въ малката градинка; тамъ пролѣтътъ събужда цвѣтнитѣ лехи и плоднитѣ дървета иматъ вече пжпки. Ще взема кошничка съ различни сѣмена, ще взема моята мотичка и съ тиха пѣсенъ и молитва ще подхвана благословена работа. Отъ нея плодъ ще чакамъ, а тебе, азъ не те чакамъ повече!

Разбрахъ, на тоя въ земенъ прахъ потъналъ жизненъ пжтъ не ще оставишъ чиститѣ си стѣпки. Ще ги засипе прахъ, ще ги покрие каль, и тѣзи отъ людетѣ, които ги познаятъ, ще страдатъ отъ това. Азъ не те чакамъ въ образъ на земята, щастие!

S.

О т з и в и, в е с т и, к н и г о п и с ъ

Оценка на богомилството

Писателят Петър Горянски въ една своя статия намира две най-важни прояви въ българската култура, които сж помогнали за създаване и упазване културнитѣ ценности: дѣлото на Св. Кирилъ и Методий и богомилството. За последното казва между другото:

„Богомилството, което все още буди противоречие при оценката на неговия религиозенъ и социаленъ характеръ, винаги е бивало признавано отъ всички като първоизточникъ за възраждането на народитѣ и за освобождаването имъ отъ безпросвѣтността на сръднѣвѣковието. А за единъ народъ като нашия горнитѣ два факта сж достатѣчни да очертаятъ неговия духовенъ рѣстъ“.

Установени сж нови 30 милиарда звезди

Американскитѣ астрономи съ помощта на огромни рефлектори и гигантски телескопи сполучиха не преди много време да откриятъ единъ новъ неизвестенъ до сега звезденъ свѣтъ (подобенъ на нашия Млѣченъ пѣтъ) — най-отдалечената отъ до сега известнитѣ млѣчни системи. Тая нова звездна система е отдалечена отъ нашата планета на 30 милиона свѣтлинни години. (Една свѣтлинна година е равна на пѣтъ, който изминава свѣтлината за една година, като се движи съ бързина 300,000 клм. въ една секунда).

Новиятъ звезденъ свѣтъ въ вселената има, споредъ американскитѣ астрономи, събрани въ себе си около 30 милиарда звезди. Отъ това можемъ да си представимъ, каква обширна и безкрайна е вселената, като знаемъ още повече, че въ нея се наброяватъ съ хиляди и хиляди подобни огромни по пространство звездни системи.

Адриана Будевска и проблемитѣ на възпитанието

Въ едно свое писмо до редакцията на сп. „Съвременно изкуство“ тя пише:

„Какво направихме ние за душата на нашия младенецъ, за неговото възпитание, за развитието на неговия мирогледъ? Какви жертви принесохме, какво отдѣлихме отъ себе си за това младо, крѣхко поколение, жадуващо да поглѣща всичко хубаво и здраво? Не го ли оставихме всрѣдъ океана „à quatre vents“, люшкано безмилостно отъ всички вѣтрове? Не е ли грѣхътъ нашъ, че то е тѣй безпомощно, въпрѣки че

има неоченими качества, толкова достойнства? Кой поведе това поколение към самоопредѣление и целъ въ живота?"

Съ тѣзи редове Будевска засѣга най-важния въпросъ на днешното възпитание. Трѣбва да се засили идейниятъ животъ въ днешното училище. Трѣбва да се дадатъ пжтъ и условия, за да се прояви Божественото у подрастващето поколение. Трѣбва да се подхрани и насърдчи неговиятъ идеализъмъ и то въ духътъ на новитѣ идеи — идеитѣ, които ще легнатъ въ основата на новата култура, която иде — културата на шестата раса, расата на любовта и братството. Още отъ първоначалното училище трѣбва да се работи въ това направление. Но за да се постигне тази цель, възпитателътъ трѣбва да е ориентиранъ въ задачитѣ на днешното време и трѣбва да разбира божественитѣ заложби на човѣшката душа.

За културния възходъ

Въ в. „Провинциаленъ възходъ“, издаванъ въ Велико-Търново, въ брой 64 отъ т. г. е печатана статия съ горното заглавие. Въ нея между другото се казва:

„Единъ неспиренъ устремъ къмъ напредъкъ, къмъ нови придобивки се наблюдава надлъжъ и наширъ изъ страната. Една несломима воля за културенъ възходъ, за културно издигане на нашия народъ и специално на селянина, се проявява все по-настойчиво вредъ по градове и села. Будни интелигентни сили сж понесли на плещитѣ си едно доброволно апостолство и съ неугасваща вѣра въ по-свѣтлото утро, въпрѣки често пжти страшно неблагоприятнитѣ условия, вършатъ едно дѣло отъ възрожденски масщабъ и съ историческо значение. Младежта, неспирниятъ двигателъ на новото, е главната сила, върху която се опира този безшуменъ, но мощенъ културенъ подъемъ. Нека нито едно село не остане нито единъ праздниченъ день безъ сказка, рефератъ, утро, четене, курсъ, изложба, срѣща или каквато и да е друга културна проява!“

Тая любознателностъ, този стремежъ къмъ култура къмъ свѣтлина, който се забелязва въ всички слоеве на народа, е красивъ симптомъ. Но за да бже тая възрожденска дейностъ всрѣдъ народа плодотворна и положителна, трѣбва да се има предъ видъ следното: Има идеи залѣзващи и изгрѣващи — има идеи на старата култура и идеи на новата, която сега се ражда съ всичката си красота. И тая възрожденска дейностъ е истинска, когато чрезъ нея се работи въ духа на изгрѣващитѣ идеи, които ще родятъ новия човѣкъ на земята!

LA FAIM

Lorsqu'il est question de la faim, on la prend généralement comme un malheur qui frappe un homme ou beaucoup de monde à la fois. Mais c'est mal comprendre la chose. Nous examinerons la faim d'un autre point de vue, nous la verrons telle que la nature l'a posée dans le monde organique, dans sa manifestation élémentaire.

Nous nous demandons ce qu'est la faim, pourquoi elle vient et quel en est le sens, quelle en est la destination. Sa destination est de faire naître en l'homme le désir de se nourrir. La faim est la première impulsion qui le pousse au travail. Si la faim n'existait pas dans le monde, personne ne travaillerait, on ne songerait qu'au repos. Dès qu'un être sent la faim, il commence à bouger, à chercher sa nourriture, à travailler. La faim rend les êtres vifs, laborieux. Sans elle, ils seraient paresseux.

Lorsque la faim se déclare chez quelqu'un, c'est un bon signe. Les gens bien portants la ressentent, tandis que ce n'est le cas chez les malades. Dès qu'un homme bien portant a faim, il se met au travail. Il y en a qui pensent qu'on pourrait se passer de la faim dans le monde. Mais peut-on se représenter ce que serait le monde sans la faim? Que de sentiments contre nature paraîtraient alors.

Beaucoup de contradictions proviennent de la non-compréhension des lois naturelles qui gouvernent l'intellect, le coeur et le corps de l'homme. Comme on ne comprend pas le sens de la faim, on se demande pourquoi elle existe et pourquoi on doit en souffrir. La faim est une des meilleures choses données par la nature. Elle éveille en nous le désir de manger; elle nous pousse vers la nourriture, qui est un des grands biens de la terre. En mangeant, nous entrons en contact avec la réalité de la vie, et il nous est ainsi possible de comprendre ce côté de la vie, qui ne peut être compris d'aucune autre manière. Que saurions-nous des pommes, des poires, des prunes, de tous les fruits, de toutes les bonnes choses que la nature a créées pour nous, les êtres vivants, si nous n'avions pas le besoin de manger? Quelles connaissances en aurions-nous?

Dans la nature la faim est la première et la plus sûre impulsion qui nous porte à comprendre ce que sont ses biens. Lorsque vient la faim, il ne s'agit pas de nous effrayer, mais de nous réjouir et de la recevoir avec la meilleure disposition. Elle nous pousse à manger, elle nous pousse à trouver des biens dans la nature, et ensuite vient le contentement. Quand un être se nourrit, il éprouve une satisfaction qu'il ne peut avoir d'aucune autre manière.

Chez tous les êtres organiques, la faim est la cause qui crée une série d'organes destinés à la satisfaire. Le système digestif dans toute sa diversité chez les différents êtres, a la même tâche. Un grand nombre des autres organes du corps concourent de même à l'apaisement de la faim.

Nous pouvons nous demander ce que nous apporte la faim. Elle nous apporte la vie. Les gens veulent vivre, mais ils ne peuvent pas clairement se représenter comment on acquiert la vie. Elle ne peut venir que si l'on souffre de la faim. Le fait d'être mécontent de la faim prouve que l'on ne comprend pas ce qu'elle est. Grâce à elle, nous entrons en possession de beaucoup de biens: aussi devons nous l'apprécier. Dès qu'elle est apaisée, le contentement se fait sentir. Et dans cet état, on est à même

d'accomplir un travail raisonnable : le musicien se met à jouer, l'artiste à peindre, l'homme bon fait le bien, l'orateur commence à parler, et ainsi de suite.

Il y a la faim physique, il y a la faim du coeur, il y a la faim de l'intellect. Si l'homme n'avrait pas ressenti la faim physique, il ne se serait pas mis en peine de chercher la nourriture, il n'aurait pas connu le pain. S'il n'est pas avide de connaissances, il ne cherchera pas le savoir. S'il n'a pas faim d'amour, l'amour ne viendra pas, ou s'il vient, il ne fera que passer et s'en ira. Celui qui est affamé éprouve un sentiment très agréable en prenant sa nourriture, et il apprend alors à la bien connaître. La nourriture renferme en soi les forces Divines qui peuvent satisfaire nos besoins. La faim est l'impulsion par laquelle nous cherchons à savoir ce qu'est la vie bonne et raisonnable. Sans elle, on serait toujours mécontent de la vie.

La faim est un principe féminin, relié au système nerveux sympathique. C'est le cerveau qui dirige la nutrition, dont le centre se trouve près des tempes, des deux côtés de la tête.

La faim est le plus fort des moteurs. On veut la faire disparaître aujourd'hui et l'on se crée par là de grands malheurs. Il n'est pas question de la supprimer, mais il faut la satisfaire. La faim est le moyen le plus puissant par lequel la nature agit dans le monde organique. Dans tous les domaines de la vie, elle est le plus puissant des moteurs. Si nous la considérons dans un sens plus large, nous verrons qu'elle existe partout dans la nature. Le mouvement physique est le résultat de la faim, les réactions chimiques ont lieu grâce à la faim, et la faim que les yeux humains ont de la lumière attire celle-ci, et elle entre en l'homme.

Les gens ont peur et croient qu'ils mourront s'ils sont sujets à la faim. On ne meurt pas de faim. On meurt quand on ne satisfait pas la faim, on meurt par suite de la privation de nourriture. La faim nous procure de bonnes choses. Si nous la contentons, nous comprendrons le sens de la vie. C'est elle qui annonce tout d'abord la vie. Il y en a qui la considèrent comme un tourment. La faim ne tourmente pas. Ce qui tourmente, ce n'est pas la faim. Elle est le divin stimulant auquel rien ne peut faire obstacle. Si nous lui opposons quoi que ce soit, nous créons notre propre malheur. Il ne faut l'empêcher en rien, mais il faut la satisfaire, la laisser libre d'agir. Donnons à la faim ce qu'elle exige. Ne lui refusons pas ce qu'elle demande, mais soyons généreux à son égard. Donnons-lui ce qu'elle veut. Lorsqu'elle vient, soyons prêts à tout lui sacrifier. Elle a en vue tous les biens de Dieu. Ayons donc soin d'en satisfaire les besoins par les richesses Divines qui nous sont accordées. On lui a donné une tout autre signification, on lui a attribué des qualités qu'elle ne possède pas. On voit en elle ce qu'elle n'est pas. Elle renforce l'organisme de l'homme, le renouvelle. Celui qui endure la faim rajeunit. Pour revenir à la vie, il est nécessaire que l'homme ait faim. Pour devenir quelqu'un, il faut qu'il soit soumis à la faim, qui est une chose puissante dans le monde physique. Réjouissons-nous en voyant un homme affamé : il a été visité par le Seigneur, et souhaitons à celui qui est rassasié de recevoir aussi cette visite.

Pour être à même de nous approprier ce que la faim nous apporte de beau, nous ne devons pas être chargés de choses secondaires. La faim est ce qu'il y a de plus pur. On dit que le loup dévore la brebis lorsqu'il

est pressé par la faim. Ici il n'est pas question de faim, mais de violence. Ne confondons pas ces deux choses. Dans l'organisme, la faim est l'impulsion fondamentale qui nous porte à accepter le bien qui nous a été donné dans la vie primordiale. La conscience humaine s'éveille par la faim. C'est la première impulsion qui entre dans l'âme : celle-ci s'éveille alors et commence à vivre. A ceux qui ont peur de mourir de faim, je demande comment les plantes ont résolu cette question. Elles laissèrent leurs racines s'enfoncer dans la terre où elles trouvèrent les sucs dont elles vivent. Là où nous ne voyons rien de précieux, les plantes découvrirent la nourriture qui les fait croître et elles produisirent les plus beaux fruits. Nous, qui croyons en Dieu, suivons leur exemple. Nous croyons en Dieu et avons peur cependant de mourir de faim. Mais cela peut-il arriver si nous avons un bon père et un bonne mère qui nous aiment ? Nous mourrons si nous ne mangeons pas, si nous renonçons à la nourriture. On meurt de peur, on meurt par suite d'incrédulité, mais pas de faim.

Sur le champ physique, la faim est le centre qui rend l'homme actif. Il y a ensuite d'autres manières de se montrer actif, et l'intellect, le cœur et la volonté viennent alors en aide. Dans la nature, la lumière, la chaleur et la force nous apportent aussi leur aide.

La faim est le premier signe précurseur de la vie. Elle est le premier pionnier qui lui ouvre la porte afin que les hommes puissent vivre. La nature a créé la faim pour pouvoir donner ensuite le plus grand des trésors.

La faim est une des manifestations les plus raisonnables de la nature. Tous les besoins qu'elle fait naître ont été prévus par la nature et elle met à la disposition de chacun les moyens de les contenter. Si ce résultat n'est pas obtenu, nous en sommes nous-mêmes la cause. Nous faisons une faute dont proviennent les contradictions. Quand nous disons de certaines personnes qu'elles sont mortes de faim, est-ce en réalité de faim qu'elles sont mortes ? Lorsqu'une plante meurt, est-ce de faim qu'elle meurt ? Lorsqu'une plante parasite vit des sucs d'une autre plante, et si cette dernière se dessèche, est-ce à la faim qu'il faut attribuer ce résultat ? Non ! il faut en voir la cause dans la vie basse des êtres. Gardons-nous donc d'une telle vie puisqu'elle arrête les vrais processus dans la nature. Ne permettons pas aux pensées basses de séjourner en nous. On doit manger, mais manger sans faim n'est d'aucune utilité. Celui qui a faim peut seul apprécier la nourriture, et il la reçoit comme un bienfait de la vie. Lorsqu'on mange sans avoir faim, on ne fait qu'accomplir un acte mécanique.

La faim est l'impulsion qui donne lieu à un juste échange entre la nature et l'âme humaine. L'échange le plus naturel que l'on remarque dans la nature est le résultat de la faim.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Открива се подписка за

ШЕСТНАДЕСЕТАТА ГОДИШНИНА

на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**

която почва отъ януарий 1942 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитѣ читатели подбрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напраздно!

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Сѣятъ така обилно прѣска; спомага за изграждане на новия свѣтъ на справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се прашатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ
ПИСМО.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
